

Rohan Timmermans in Het leven volgens Nino.
© A-Film

Schrijnend en komisch tegelijk

Het Leven volgens Nino Drama/Jeugd
Regie: Simone van Dusseldorp
80 min., in 23 zalen

Een prachtige brug tussen wereld van kinderen en volwassenen.

Door: Berend Jan Bockting
16 oktober 2014,

De kracht van de film schuilt grotendeels in de verschijning van het hoofdpersonage, gespeeld door het 11- jarige natuurtalent Rohan Timmermans 'Ik ben psychisch beschadigd en ik heb rust nodig.' Wanneer de 8-jarige Nino wordt gevraagd waarom hij niet naar school gaat, een jaar nadat zijn moeder bij een auto-ongeluk is overleden, antwoordt hij met een grotemensenwijsheid. Het is een van de sterke momenten in Het leven volgens Nino, afgelopen zaterdag de openingsfilm van het Cinekid Festival in Amsterdam, waarin een zinnetje of situatie exact tegelijk schrijnend en komisch is. Regisseur Simone van Dusseldorp bewaakt de balans met precisie, in een rouwverwerkingsdrama dat een jonge én volwassen doelgroep volstrekt serieus neemt - een zeldzame combinatie. De kracht van de film schuilt grotendeels in de verschijning van het hoofdpersonage, gespeeld door het 11-jarige natuurtalent Rohan Timmermans (eerder te zien in Dolfje Weerwolfje en vanaf december in de tv-serie Vrolijke

Kerst). Nino's haar is ongekamd en vettig, op zijn gezicht zitten bruine vegen. Zijn vader (Koen de Graeve) verschuilt zich met antidepressiva in de slaapkamer, zijn broer (Arend Bouwmeester) hangt 's nachts op straat met anarchistische vriendjes. Binnenshuis is het een zootje. Met zijn konijn Bobby, een verjaardagscadeau van zijn moeder, slaapt Nino in een tent in de tuin. Hij leerde zichzelf om de buitenwereld op afstand te houden. Verbaasd is hij niet als blijkt dat de dieren waarmee hij zijn gedachten deelt plotseling terugpraten.

TERUGTREKKEN IN FANTASIE

Van Dusseldorp maakte een film om je in onder te dompelen, net zoals het hoofdpersonage zich onderdompelt.

Timmermans speelt zijn personage met een innemend arsenaal aan emoties. Nooit te volwassen, zelfs niet wanneer hij met zelfverzekerde spot een toezichthouder van Jeugdzorg tracht af te wimpelen, terwijl hij overtuigt in zijn pogingen greep te krijgen op gevoelens die hem eigenlijk boven het hoofd groeien. De wereld waarin hij zich terugtrekt - tv in de tent, zelfgebouwde domino-achtige constructies in het huis is uitnodigend als een jongensboek. Het opvallende buitendecor (de film werd opgenomen aan de Montagne de Bueren in Luik, een straat die bestaat uit een trap van bijna 400 treden) draagt sterk bij aan het fantasierijke karakter van Nino's binnenwereld. Van Dusseldorp (Diep, Kikkerdril, Briefgeheim), die haar film baseerde op een scenario van filmmaakster Urszula Antoniak, ervoer op Nino's leeftijd iets vergelijkbaars toen haar beste vriendje tijdens een schoolreisje verdronk. Met *Het leven volgens Nino* maakte ze de film die ze miste in haar jeugd, schrijft ze in de persmap. Geen sentimentele tranentrekker, maar een ingetogen verhaal over de verbeeldings- en veerkracht van het kindere brein.

Die persoonlijke betrokkenheid is voelbaar in *Het leven volgens Nino*. Van Dusseldorp maakte een film om je in onder te dompelen, net zoals het hoofdpersonage zich onderdompelt. Een film die, zwaar en energiek tegelijk, een fraaie brug legt tussen de wereld van kinderen en die van volwassenen, door elkaar deelgenoot te maken van hetzelfde verwerkingsproces.